

овцата. Козината на овцата наричатъ вълна. Мама зема вълната, извлачи ѝ, изпреде ѝ на прѣжда и отъ неѣ ми оплете чорани. Мама доеше всѣка сутринъ овцата и ми даваше да пиѣ млѣко. Единъ день нашата овца се разболѣ и умрѣ. Тати накара да ѣ одержтъ кожата и ѣ продаде на единъ търговецъ. Защо ли купува този човѣкъ кожата? помислихъ си и попитахъ татя. Тати ми каза, че отъ тази кожа търговецътъ щѣлъ да направи нова кожа за обувки. Мене ми бѣше много жално за овцата, но се утѣшавахъ съ малкото ѣ агънце.

Щръкъ.

Щръкъ ходи по полени,
Трѣва гази до колѣни.
Та сабира жаби, змии,
Да нахрани рожби свои.

*
* *

А пѣкъ есенъ отъ небето,
Сбогомъ, казва на полето:
Послѣ твойта люта зима
Мене тука пакъ ще има.

